Ч. 41. Неділя 7 марта (22 лютого) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Парляментарне положенє. — З Угорщини. — Зворот в справі балканьскій.

Першою справою, над якою тепер живо розмовляють в посольских кругах, єсть будуча президентура палати. Надії християньско-суспільників на певний вибір президентом дра Паттая розхитали ся з хвилею завязаня славяньского союза, котрий зажадав для себе права назначуваня кандидата на президента. Що до особи нема ще рішеня — згадують про проф. Масарика і Пльоя. Німецкі сторонництва відмовляючи того права союзови, яко сторонництву неодноцільному, яке може легко розпасти ся, ухвалили однодушно підперти кандидатуру Паттая. Отже стають против себе дві кандидатури, з котрих ні одна не має забезпеченої більшости. Рішенє отже буде зависіти від польского Кола і социялістів. До Кола удавали ся вже о поміч і християньскі суспільники і социялісти. Коло однако доси не рішило ся на своє становище. Стане ся то аж на понеділковім засіданю Кола. Социялісти заявили, що не будуть голосувати ні за кандидатом християньских суспільників ні за кандидатом славяньского союза, лише за кандидатурою Пернерсторфера. В такім случаю, коли би розбили ся голоси, Паттай став би президентом палати. До остаточного рішеня прийде на клюбових засіданях в понеділок і второк.

Положенє угорского кабінету по передвчерашнім засіданю банкової комісиї просто грізне. Всюди кружать чутки про уступленє кабінету Векерльового, взглядно про розвязанє посольскої палати. Ґр. Андраші мав заявити виразно, що серед таких відносин не полишає ся правительству нічого, як лиш уступленє. Міністер торговлі Кошут не таїть невдоволеня по причині становища декотрих членів банкової комісиї приналежних до независимого сторонництва. Головну аґітацию против теперішнього кабінету веде президент посольскої палати Юст. До керми прийде мабуть кабінет зложений виключно з членів независимого сторонництва з Юстом на чолі, позаяк Кошутови не позваляє стан здоровля на обняте становища президента міністрів. В конституцийнім сторонництві обстають при тім, що Корона не пристане на кабінет независимого сторонництва, але буде старати ся утворити умірковапий кабінет зложений з прихильників угоди з р. 1867. На чолі сего кабінету стане або в друге др. Векерле або міністер заграничних справ ґр. Андраші. Сей кабінет одержав би порученє перевести реформу виборчу в протягу 3 місяців, розвязати відтак посольску палату і розписати нові вибори. Президент посольскої палати Юст побиває ся чим раз усильнійше за утворенєм самостійного угорского банку. В кульоарах заявив, що Мадяри мусять побідити і удержати самостійний банк. Для добра Австриї є осягненє внутрішного мира зі взгляду на непевне заграничне положенє.

Угорскі дневники, обговорюючи приключеня в банковій комісиї, зазначують, що они виявили розєднанє сторонництв коаліциї. Не є однак виключеним, що удасть ся ще то розєднанє полагодити.

Після послідних вістий з дипльоматичних кругів нема сумніву, що Сербія уступає на цілій лінії. Однако — як кажуть — не значить то ще, що ситуация поліпшила ся, противно виринає нова і дуже грізна небезпечність: іменно справа новобазарского санджаку. Тим толкує ся наглий, несподіваний зворот майже в часі одної години в сербскій політици. Кажуть іменно, що Росия обудила в Сербії надію, що разом з Анґлією і Франциєю наклонять Туреччину до відступленя Сербії части новобазарского санджаку. В той спосіб Сербія ося-

---

23)

Небезпечна тайна.

З анґлійского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Монктон і властителька гостинниці, пані Давзон, розбалакали ся таки на добре, а ся послідна сказала:

— Ви, чоловіче, нині тут, завтра там, то вам і байдуже, що я вам тут розповідаю. Коби то лиш правда була, а я вам, оттак між нами, скажу, що тут в нашім селі прийде ще до страшної сварки і колотнечі.

— То цікава річ—подумав собі Монктон—варто би довідати ся, отже удав цікавого, а пані Давзон стала розповідати:

— Полковник Кліфорд—говорила она—має злість на Бартлія і готов би єго хоч би й строїти, а Бартлі так само і єму відплачує ся. Полковник заприсяг ся, що єго вижене звідси, а хоч би він і під землю сховав ся, та вже й післав єму письмо через адвоката — бо то бачите, можна від слуг всего довідати ся. Але Бартлієви то й не в голові, що єму так адвокат написав. Він каже, що дасть собі ще раду з полковником, отже всядуть один на другого при найблизшім суді присяжних. А друга річ така, що мастер Вальтер залюбив ся по самі уха в міс Марі.

— А тож хто тота міс Марі?

— Хто она? Та же донька пана Бартлія! Я би тому й не повірила, як би не знала єї покійної матери, бо до него она ані трошки не подібна. Она найкрасша дівчина в цілій охрестности. А яка она добра! Кілько разів іде попри мою гостинницю, то все поступить до мене та каже: Ах пані Давзон, мені так хоче ся пити, а у вас такий добрий яблочник. Она, бачите, хоче мені тим показати, що хотіла би, щоби всі лиш до мене заходили, а більше до нікого в селі. Най єї Господь Бог благословить і дасть їй щасливо прожити з єї милим. А той то ніхто инший лиш Вальтер Кліффорд, котрий єї так само любить як і она єго. Оба старі нехай би і на кусні пороздирали ся, а не зможуть тих двоє розлучити. З того бачите готово прийти навіть до завзятої борби, а тоді і пан Гоп буде мусів станути по чиїйсь стороні.

Монктонови аж очи засьвітили ся, коли почув се імя і він спитав: А хтож то той пан Гоп?

— Хто, пан Гоп? То найрозумнійший чоловік в нашім повіті, але на жаль, права рука пана Бартлія. Він має копальню під собою і єсть всім, що хочете. Він видумує машини, умів так само добре скрипку зробити, як і на ній грати, навіть направляє людем годинники і не бере за то ані сотика. Недавно тому навіть направив мені бочку, що була розсипала ся. Для полковника зробив власними руками кулю і він би тепер на иншій вже не ходив. А треба знати, що той Гоп таки звідси родом. Ще молодим хлопцем пішов він був в сьвіт, а одного дня — так собі пригадую, як би то було лише ще вчера — вернув з клунком на плечах і маленькою дитиною, котру він за руку. Я ще єї тоді й годувала, чим мене стало.

— Як же виглядала тота дитина?

— Бідненьке, маленьке виниділе дитятко, але мало красне мов золоте волосечко.

— Таке, як у панни Бартлі?

— Трохи подібне лиш яснійше.

— А ви від того часу виділи коли знов тоту дитину?

— Ні, пане, то вже не можна було.

— Хто знає!

— Дійстно, що ні. Коли Гоп вернув знов сюди на постійне, я одного разу спитала єго про дитину, але він не відповів нічого, лиш обернув ся чимскорше, мов би єго щось вкололо. Мала пішла видко за матірю. Бо то так, бачите, на сьвіті: Господь Бог дає роти, де нема хліба, а де хліб, там нема ротів. Але він всевишний знає найліпше, що робить і що кому потреба.

Монктон зачав позівати, він хотів вже сам лишити ся, щоби подумати над плянами, які єму тепер насували ся на думку.

— Ви вже спячі — сказала пані Давзон — піду подивити ся, чи вам вже постелили.

Глава чотирнайцята.

Гадюка.

Ледви що розвиднїло ся, як Монктон вибрав ся вже в дорогу до Дербі, щоби там приготовити собі нове перебранє.

Тут вичитав він в якійсь ґазеті оповістку, що на хуторі недалеко Кліффорд Галь єсть для

гнула би то, до чого не хотіла допустити Австро-Угорщину від трийцятьох літ, т. є. териториальне получене Сербії з Чорногорою. Очевидно, що на те Австрия ніколи не могла би згодити ся і еї відмова вилине знов на зміну міжнародного положеня.

Зворотною точкою для сербскої політики — як пишуть з Білгорода — була подорож росийского посла в Білгороді, Серґеєва, до Відня. Там довідав ся Серґеєв в росийскій амбасаді, що Австрия, на случай піддержуваня сербских териториальних жадань, приготовлена на війну. Росийский войсковий атташе, підполковник Маченко, оповів єму о войскових приготовленях Австриї і зазначив, що війна мусіла би скінчити ся повним пораженєм Сербії, тим більше, що Сербія могла би що найбільше змобілізувати три, чотири корпуси. Росийский амбасадор звернув відтак увагу Серґеєвови, що поражене Сербії було би пораженєм Славянщини, а Сербія на цілий ряд літ була би на Балкані безсильна. Супротив того напору з урядових росийских кругів удало ся Сербію наклонити до уступок.

Новинки.

Львів, дня 6-го марта 1909

— **Іменованя.** П. Міністер торговлі іменував офіцияла рахункового Алекс. Пісецкого ревідентом рахунковим і практиканта рахункового, Боніф. Вербіцкого асистентом рахунковим в департаменті рахунковім Дирекциї почт і телеґрафів. — П. Міністер рільництва іменував комісаря інспекциї лісової II кл., Стан. Крука, комісарем I кл.

— **До VIII кл. ранґи** посунуло Міністерство просьвіти професора академії торговельної у Львові, Генр. Унчовского

— **Канцелярия** руского Тов. Педагогічного і Взаїмної Помочи учительскої перенесена від дня 5 марта с. р. до дому при ул. Мохнацкого ч. 12, II поверх, ліві сходи.

— **Фальшивий алярм.** В Gazet-i Lwowsk-iй читаємо: „У вторковім числі часописи „Діло“ появила ся статия під заголовком „Катастрофа в тернопільскій ґимназиї“, подаюча застрашаючу вість, що в будинку, в котрім містать ся ґимназия з рускою мовою викладовою, завалила ся одна із шкільних саль підлога і стеля і лиш завдяки тому, що під ту пору не було учеників в школі, катастрофа не прибрала дуже поважних в своїх наслідках розмірів.

„Після вістий засягнених у жерела кр. Рада шкільна вислала безпроволочно до Тернополя делеґата, котрий ствердив на місци, що вість подана в „Ділі“ есть зовсім видумана. В дійстности відпав лиш незначний кусень тинку коло стелі в одній із кляс шкільних, що до кільканайцятя минут відповідно направлено. Наука шкільна відбуває ся в тій сали дальше без перерви.

„Трудно зрозуміти, яку ціль може мати подаване без відповідного провіреня стану справи відомости, котра може викликати переполох серед загалу. Преці не можна навіть припустити, щоби хтось брав ся так несовістного способу в цїли прискореня справи будови нових ґимназий; звістно бо, що справа та небавком буде рішучо залагоджена Міністерством, позаяк готові пляни предложено вже Міністерству і есть певна надія, що сего року приступить ся до будови ґимназий з мовою викладовою польскою і рускою“. — До сего додамо, що вчерашне „Діло“ само потверджує, що впало жертвою містифікациї. Давна річ, що знаходять ся люди, котрі шлють до ґазет того рода вісти, котрі не то що неправдиві, але ще й можуть викликати серед суспільности недовіре до ґазет, що такі вісти подають. Чи се розумно і честно?

— **Дрібні вісти.** На будову руского театру у Львові зложено в місяци лютім 959·68 кор. — Засідане філії „Просьвіти“ в Дрогобичи відбуде ся 8 марта о 6 год. вечером в Касині. На засідане просить ся всіх членів і голов читалень „Просьвіти“. — П. Степан Баран, родом з Круженич в Галичині, кандидат адвокатури у Львові, одержав на львівскім університеті степень доктора прав. — Розбійничий напад на челядника кравецкого Людвика Бучнера з Хоросткова, о котрім ми вчера доносили, показує ся видумкою. Так бодай припускає поліция, судячи із зізнань того Бучнера чи Бучмана, котрий крутить і не зізнає одноково про напад на него. Він, що правда, має рану від кулї, але може також бути, що и сам стріляв до себе. — Майстрови ковальскому Ів. Жултовскому при ул. Шпитальній ч. 28 вкрадено з повозів стоячих на подвірю вісім шкіряних фартухів, вартости 240 кор. — Суд присяжних в Чернівцях засудив на смерть через повішене Гаврила Гунчака за убите селянина Юрия Руснака в Шишківцах а трибунал постановив предложити его до цісарскої ласки. — І знов не знати, чи арештований в Мисловицях на прускім Шлеску якийсь підозріний чоловік есть дійство убийником Штофів. Арештований, кажуть, есть лиш дуже подібний до Курка, котрий мабуть виніс ся вже до Америки. Арештованого привезено вже до Кракова. Він каже, що називає ся Іван Гнип.

† **Померли:** О. Іван Борсук, поч. крилошанин, тайний шамбелян его сьвятости Папи Римского, іспит. синод. член ц. к. комісиї екзамінацийної кандидатів на учителів народних орд. відпоручник до окружної ради шкільної в Кракові, парох гр. кат. парохиї св. Норберта в Кракові і т. д., принявши Найсьв. Тайни по довгій і тяжкій недузї упокоїв ся дня 4-го с. м. в 67. р. житя.

Всячина
для науки і забави.

— **Вплив місяця на цїлеччину землї.** Вже від давна був здогад, що місяць від часу до часу притягає не лиш воду в морях і викликує тим способом т. зв. приплив і відплив моря, але що він так само притягає й цїлеччину, значить ся, ту тверду верству землї, на котрій живемо. Тепер же удало ся професорови Гекерови при ґеодетичнім інститутї в Почдамі доказати, що місяць дійстно притягає і цїлеччину, в наслідок чого она так само як і море від часу до часу то здоймає ся в гору, то опадає в долину, а то значить, що цїла верхня нашої землї есть в безнастаннім руху. Проф. Гекер дослідив то слідуючим способом:

На т. зв. телеґрафічній горі в Почдамі есть керниця глубока на 50 метрів. Коли по вузеньких крутих сходах, що ведуть в глубину тої керниці, зійти до глубини 25 метрів, то там отвирає ся вузонький коритар, де у „вічній тишині“ знаходить ся прилад до міряня викликуваного місяцем руху цїлеччини. Най-

людий, що перебували якусь тяжку недугу, до винайму помешкане, де можна дістати також сьвіжого молока, яєць і т. д. Се помешкане було єму дуже на руку і він приладивши собі перебране, вибрав ся его наймати. А що він звичайно був блідий, то здавало ся єму, що надасть собі вигляд чоловіка перебувшого тяжку недугу найліпше тим способом, що підмалює собі очи.

Приїхавши на місце, найняв то помешкане, але й рівночасно набрав той сьвідомости, що він таки направду нездоров і до своєї задачі потребує спокійних нервів. Длятого постановив пересидіти кілька днів в спокою а за той час укладав собі свої пляни.

Давно то буває на сім сьвіті; навіть по роки тягнуть чоловіка в ріжні сторони. Та й отсей нужденник, з котрим маємо тепер діло, не знав, до чого єму насамперед брати ся; чи заспокоювати свою захланність, чи жажду мести. Річ була дуже проста — викрити правдиве походжене Марийки: Бартлї і Гоп були би набрали ся з того сорому і ганьби і перший з них був би мусів звернути Кліффордам 20.000 фунтів, котрих він виперав ся. Монктон був би на тім не заробив анї сотика, був би лиш незначно зімстив ся на Бартлію, котрий тепер міг легко обійти ся без тих 20.000 фунтів, а на Гопі був би таки зовсім не пімстив ся; противно, Гоп, котрий тепер став ся маючим, був би ще може й тішив ся, як би єму вернули були его дитину.

Так само легко було вимусити на перепудженім Бартлію значну суму за замовчане его тайни; але в сім случаю мусів би був Монктон зречи ся в повні мести на Гопі. Монктон прийшов тепер до переконаня, що він не вдіє тут нічого без помочи своєї жінки Лукії і длятого постановив привести еї сюди, коли би було потреба.

Лишім же его тепер, нехай він розважає собі свої пляни а придивім ся прочим ділаючим особам. Що ще треба би сказати, то лиш поменші обставини, з котрих найважнїйші слідуючі:

Перше: що полковникови Кліффордови захотіло ся знову, щоби Вальтер женив ся з Юлією і що бідного Фіцроя з погордою відтручував від себе, кажучи, що він навіть не має войскової міри.

Друге: що Гоп найняв був від Вальтера хатчину, віддалену від копальнї вугля на яких тристра метрів, котра однак не стояла на тім ґрунті, який держав Бартлї в посесиї. Зараз коло неї стояв довгий низький будинок, котрий єму Вальтер також відступив: в одній его части казав вставити скляні двері і зробив там канцелярию, підчас коли в другій части зробив велику браму і вибив діру на вікно і так зробив тут шопу для робітників.

Трете: що Гоп із за тих задержаних 20.000 фунтів не мав спокою в своїй совісти і що говорив Бартлієви о тім, та казав, що єму так здає ся, як колиб они когось ограбили. На то казав єму Бартлї, що тоті гроші забрав би був хто иншій і они були би пропали без слїду а так все таки лишать ся в родинї.

Четверте: що Гоп виїхав на вісім днїв до Льондону а Марійка скористала з тої нагоди і вибрала ся на чотири днї з своїм чоловіком до гостинниці над озером, але за радою пані Істон не до тої, що належала до еї сестри.

Так стояли діла, коли одного дня вже пізно з полудня той „загально люблений чоловік“, котрий мав лиш одного ворога, вернув до своєї хатчини. Ще заким ніч настала, вже довідали ся сусїди, що він вернув і на другий день заходили як звичайно до него. Ледви що він зайшов до своєї робітнї і там зачав порати ся коло проекту якоїсь нової машини свого винаходу, як вже якісь крики на дворі: Пане Гоп: пане Гоп! любий пане Гоп! — не дали єму спокою. Насамперед вбіг якийсь циганчук з довгим чорним волосєм і скрипкою в руці та з плачем став просити, щоби він єму скрипку направив, би она єму попсувала ся. Гоп взяв від него скрипку, оглянув еї, приклеїв денце каруком і казав єму прийти пізнїйше, коли карук вже засхне.

Зараз по тім вбігла покоєва від пана Кліффорда і принесла поломану парасольку; отворила еї, показала, де щось зломило ся, посиділа хвилинку і небавком вийшла з направленою парасолею. По тім прийшла якась нянька з дитиною і принесла ляльку до направи. Гоп направив і ляльку.

Тимчасом з боку з поза дерев і корчів коло хати виглядав якийсь старий чоловік, що виглядав як би дуже схорований і мав на голові капелюх з широкими крисами. Він не мав ніякої орудки до Гопа, але придивляв ся єму дуже уважно і пильно. Коли перший раз его побачив, то аж очи єму засьвітили ся, а по тих очах можна було побачити, що він преці не такий старий, на якого виглядав. То був Монктон, котрий знов сховав ся поза дерева і уважав пильно на все, що діяло ся довкола него. (Дальше буде).

важнійшою частию того приладу єсть маятник, котрий як всі маятники показує своїм свобідним кінцем до осередка землі. Нехай земля під маятником нахиляє ся, як хоче, а він все буде показувати до єї осередка. Лиш той осередок не робить того руху, о якім тут бесіда.

Скоро земля в тім місци, де завішений маятник, зачне під впливом місяця здоймати ся в гору, то тоді всі предмети зміняють своє положенє супротив осередка землі; они уставляють ся скісно. Отже коли на стовпі, котрий аж до часу того руху стоїть зовсім прямо, висить маятник рівнобіжно з тим стовпом, то можна нараз побачити, як маятник відхилить ся в один бік. За помочию того відхиленя можна розпізнати правила здойму і опаду цілеччини а також означити, як високо она здоймає ся. Для міреня того руху придумав проф. Гекер поземий маятник, котрий показує далеко докладнійше як прямий. Прилад умішений в почдамскій керниці рисує сам лінії, котрі показують рух цілеччини, викликуваний місяцем а они доходять до висоти двайцяти цетиметрів. То значить, що місяць тягне до себе цілеччину нашої землі з так величезною силою, що здоймає єї від часу до часу аж до 20 центиметрів. В теплих краях, там, де дорога місяця переходить над землею в самім навершку (зеніті), здойм викликуваний місяцем єсть ще більший і доходить до звиш 30 центиметрів. З так величезною силою ділає місяць на верхню нашої землі а мимо того она позістає незмінною!

— Безглузда етикета. Що в многих двірских звичаях єсть споро глупоти, се звістно загально; але що то старі звичаї з давної бувальщини, то їх все таки на дворах всіляких володітелів ще по троха придержують ся, коли они не такі вже безглузді як тота етикета на дворі іспаньских королів, котра під карою смерти заказувала дотикати ся королевої при якій небудь нагоді. Яка то безглузда була етикета, доказує найліпше слідуюча подія:

Мария Люиза Орлеаньска, жена Кароля II., короля іспаньского, впала одного разу на подвірю палати з коня і зачепила ся ногою в стремено а сполошений кінь зачав волочити нею. Король, що стояв на бальконі, видів то і наробив крику та став кликати на поміч; але ніхто з тих многих дораків-шляхтичів, що стояли на подвірю, не важив ся приступити до королевої, бо єї прецї треба би було доторкнути ся а за то грозила кара смерти.

Небезпечність ставала щораз більша, аж наконець якісь два двораки зважили ся таки прискочити до королевої і подали їй поміч. Один подержав єї за голову а другий витягнув ногу із стремена. Але відтак лишили королеву на земли і повтікали, щоби їх як злочинців не зловлено і не покарано смертию.

Коли королева відзискала притомність, хотіла знати, хто єї виратував, але за єї ізбавителями вже був і слід пропав. Аж тепер довідала ся она на своє превелике диво, що єсть такий неумолимий закон, котрий тих, що єї виратували, засудив на кару смерти.

В своїй вдячности стала она просити свого мужа, щоби простив обом двораком і помилував їх. Король довго надумував ся, що зробити, але остаточно вволив волю королевій. А всеж таки бодай „про людске око“ зроблено процес обом „злочинцям“ а відтак вигнано їх на рік з Мадриду, але опісля обдаровано їх щедро і позволено назад вернути а навіть надано їм високі посади при дворі. Так засьвічено і Богу сьвічку і чортови дві: і виконано постанову безглуздої етикети і король відплатив ся тим, що уратували єго жінку від смерти.

— Як ти мені, так я тобі. Мій приятель вибрав ся в дорогу і лишив у мене свого пса, пишного новофундлядса. Пес той мав таку погану навичку, що звичайно вилазив на моє вибиване крісло і там собі сідав, або таки спав на нім звинувшись в клубок. Кілько разів хотів я сісти собі на тім кріслі, все застав вже там того фундлянда.

Коли я одного разу застав того пеиска знов на своїм кріслі, звабив я его звідтам хитрим способом. Я приступив до вікна і крикнув: „Кіця, кіця!“ Пес схопив ся, прискочив до вікна, спер ся лабами на него і став на всі боки розглядати ся за кіткою, котрої нігде не було, а я тимчасом сів собі на здобутім в той спосіб кріслі.

Але мій новофундляндець запамятав собі за раз той підступ.

Коли він одного дня увійшов до комнати і хотів знову положити ся на мягкім вигіднім кріслі, розчарував ся дуже, коли вже мене там побачив. Але він не показав того по собі, лиш пішов до вікна спер ся лабами на него і зачав віби спокійно розглядати ся.

Аж нараз зачяв гавкати як скажений.

Що там такого стало ся? Чого той псиско так гавкає? — подумав я собі і встав та пішов до вікна, вихиляв ся і став цікаво розглядати ся; але не було нічого такого, що могло би було впасти в очи. Коли же я обернув ся, побачив я на немалу свою втїху, що хитрий новофундляндець примістив ся вже на кріслі, з котрого я лише що встав.

— Нагробна напись адвоката.

Чого ніколи в житю не доконав, то смерть з ним зробила: короткий процес!

— На притик.

Капраль: Однорічний, граф Велигорский! Ваші ґузики нині дуже зле випуцовані. Аби мені того більше не було! А з тебе, рекрутске ухо (звертаючись до стоячого побіч ґрафа вояка, сільского паробка) також така проклята свиня!

Телеграми.

Відень 6 марта. Австро-угорский посол в Білграді ґр. Форґач одержав порученє, щоби повідомив сербске правительство, що оба правительства монархії з причини поведеня Сербії підчас послідних місяців не можуть на жаль предложити угоди торговельної з Сербією до парляментарного залагодженя. Навязуючи до того, ґр. Форґач заявить дальше, що австро-угорске правительство має повну надію, що Сербія, котра як загально зачувати, ідучи за радою держав, рішила ся змінити свою політику в справі Босни і Герцеґовини, подасть тут до відомости ту свою розважну постанову, як також свій намір удержати дружні і мирні відносини з Австро-Угорщиною. З хвилею, коли австро-угорске правительство буде о тім повідомлене, було би оно готове увійти в переговори з Сербією в справі управильненя інтересів торговельних і комунікацийних межи Сербією а монархією.

Петербург 6 марта. „Сьвєт“ доносить, що вчера значне (?) число охотників виїхало через Одесу до Сербії. — Турецкий міністер справ заграничних Ріфаат-паша відвідав австро-угорского амбасадора.

Константинополь 6 марта. „Танін“ доносить, що султан особисто відчитає в палаті послів письмо продовжаюче сесию на три місяці.

Тегеран 6 марта. Близько Тебріса відбувають ся що дня борби. Вчера войска шаха заняло передмістя, але революціоністи виперли его, взяли в неволю богато вояків і забрали кілька пушок. Войско шаха мусіло відступити ся на кілька миль далеко. Єму докучає також брак поживи.

Беллюно 6 марта. Осуг (лявіна) засипав кілька домів і 15 осіб, котрі видобуто вже всї неживі.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 6 марта:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.			
Пшениця	12·20	до	12·50
Жито	9·30	до	9·60
Овес	7·80	до	8·20
Ячмінь пашний	7·40	до	7·70
Ячмінь броварний	7·70	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	11·50
Вика	8·50	до	9·—
Бобик	7·70	до	8·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	70·—	до	80·—
Конюшина біла	35·—	до	55·—
Конюшина шведска	70·—	до	80·—
Тимотка	26·—	до	32·—

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середне европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*) Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·20,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, **12·06, 2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·02,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·30.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·22, 11·42 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 8·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·46, **2·46,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·08, **2·30,** 8·08*. 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·15, **2·32,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*
„ Белзця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 31/8): 6·45

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Ведоряла. (Телефона ч. 527).